

Postvæsenet tidligere var den almindelig anvendte Forkyndelsesmaade, anse det for praktisk at indføre denne.

Retsplejeudvalget, hvis Erklæring over Lovforslaget Justitsministeriet har indhentet, mener at maatte fraraade, at Forslaget søges gennemført, idet Udvalget mener, at Forkyndelse af Stævninger ved Postvæsenet er en besværligere og navnlig mere usikker Fremgangsmaade end den nuværende, der formentlig fungerer paa fyldestgørende Maade. De praktiske Ulemper, der tidligere var forbundet med Stævningsmandsinstitutionen, mener Udvalget nu i alt væsentligt er bortfaldne, efter at man har faaet indført Reglen om, at een Stævningsmand er nok. Udvalget er derhos tilbøjeligt til at mene, at den paa-tænkte nye Fremgangsmaade ikke vilde blive meget anvendt.

Sagførerraadet, hvis Udtalelse over Forslaget Justitsministeriet derefter har indhentet, har ligeledes ment at maatte fraraade, at de omhandlede Ændringer i Retsplejeloven foretages.

Trods disse Udtalelser mener Justitsministeriet dog at burde søge de paagældende Bestemmelser gennemført, idet man ikke kan se rettere end, at det under Nutidens Forhold er den naturligste Ordning at lade Postvæsenet besørge retslige Forkyndelser, og idet man overfor mulige Betænkeligheder med Hensyn til Fremgangsmaadens Usikkerhed særlig henviser til, at Forkyndelsen ved Postvæsenet — som oftere fremhævet — kun foreslaas som fakultativ, saaledes at det altid staa vedkommende Part frit for at benytte en beskikket Stævningsmand.

Forslaget, der er udarbejdet efter Forhandling med Generaldirektoratet for Postvæsenet, slutter sig helt igennem til §§ 3—7 og 9 i Lovforslaget af 1912—13, saaledes som dette Forslag blev vedtaget af Folketinget, dog med forskellige, særlig af Hensyn til Retsplejelovens Ikrafttræden, nødvendige formelle Ændringer. Desuden er der paa enkelte Punkter sket reelle Ændringer i den tidligere Formulering, for hvilke der nedenfor er gjort Rede. Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser bemærkes endvidere følgende:

Med Tilslutning af Generaldirektoratet for Postvæsenet har man i § 163 a fraveget det tidligere Lovforslags § 3 ved at foreslaa, at Forkyndelse ved Postvæsenet skal kunne anvendes ikke blot i Landjurisdiktionerne, hvor Manglerne ved Stævningsmands-Institutionen særlig har gjort sig gældende, men ogsaa — hvad der under Rigsdagsforhand-

lingerne i 1912—13 var paa Tale (se Rigsdagstidende 1912—13 Folketinget, Sp. 1591 og 1600—01) — i København og Købstæderne. Man finder nemlig ikke at burde fastholde Forslaget om denne, som det synes ikke tilstrækkeligt begrundede Forskel mellem Land og By, og skal særlig for Københavns Vedkommende henviser til, at det, saafremt den ny Forkyndelsesmaade vil blive anvendt i større Udstrækning, formentlig vil blive muligt i nogen Grad at indskrænke Antallet af de nu i vid Udstrækning som Stævningsmænd anvendte Kontorbude ved Københavns Byret, hvilket vil betyde en Besparelse for Statskassen.

Ligesom efter Lovforslaget af 1912—13 har man anset det for rettest at bibeholde den nuværende Forkyndelsesmaade som den eneste i Straffesager. Endvidere har man, trods den i sin Tid under Rigsdagsforhandlingerne (se Rigsdagstidende 1912—13, Folketinget Sp. 4941—66) og fra Sagførernes Side (se Rigsdagstidende 1912—13, Tillæg B. Sp. 1405 flg.) derimod fremkomne Kritik, ment af Sikkerhedshensyn at maatte fastholde det tidligere Lovforslags Bestemmelser om Retternes Medvirkning ved Forkyndelser gennem Postvæsenet, saaledes at Forkyndelse ikke vil kunne foregaa ved direkte Henvendelse fra Parten til Postvæsenet. Man tilsigter særlig herved at skabe Garanti for, at »Aflæveringsattesten« (jfr. § 163 c), der udgør Beviset for Forkyndelsen, og hvis Indholds Rigtighed derfor er af den største Betydning, er udfyldt i nøje Overensstemmelse med Forkyndelsesdokumentet, en Garanti, som ikke vilde være til Stede, saafremt man nøjedes med Partens ukontrollerede Udfyldning af Attesten. At paalægge Postvæsenet at yde nogen Kontrol i saa Henseende vil der ikke godt kunne være tale om. Derimod paahviler det ikke, ligesaa lidt som efter Forslaget af 1912—13, Retskontoret at konferere den til Sagsøgte bestemte Genpart af Forkyndelsesdokumentet med selve dette; i denne Henseende skal Retten ikke — ligesaa lidt som ved Forkyndelser ved Stævningsmænd — yde nogen Kontrol. Den Ulejlighed, som en saadan Kontrol vilde paaføre Kontorerne, vilde ikke staa i noget rimeligt Forhold til den formentlig ganske ringe Risiko der er for Uoverensstemmelser mellem det originale Dokument og Genparten.

Overfor den under de tidligere Forhandlinger ofte fremsatte Indvending, at Retternes Medvirkning kun betyder en Forsinkelse og Vanskeliggørelse af Ekspeditionen, skal henvises til, at efter Rets-